

Desde a butaca, coa ventá pechada de novo e o lume case apagado, a través dos cristais ollei cara á Illa. Non era máis que unha mancha escura que a penas se distinguía polo seu lombo curvado de tartaruga xigante agochada entre a néboa. A intervalos de poucos segundos, a luz do faro chegaba ata aquí como exhausta, acompañada da sirena de Cabo Udra, que avisaba e orientaba os navegantes. Esta noite debe de haber algúns pescadores nas proximidades do arrecife. Teño unha vaga lembranza de que na miña infancia oín dicir algunha vez que noites coma esta eran boas para a pesca do polbo. Iso dicía meu pai, que nunca pescudou ningún, aínda que mos ensinaba nos seus tobos, sinalando co dedo e asegurándome que estaba a piques de coller tres ou catro. De certo, eu non os vía, pero recoñecía con el que eran enormes e preguntáballe se serían capaces de envorcar a nosa pequena dorna de madeira. El dicía que non, que non se sabía que un polbo afundira nunca unha embarcación, pero esa non era a verdade.

A un veciño de Bueu fixéronlle iso. Chamábanlle Capitán Lobo Negro e era un tipo grande con ollos saltóns de ollomol, bastante farfallán, bebedor de augardente brava, que andara á pesca da balea durante quince anos na flota de Massó. Eu fun ver o cadáver á súa casa, cando estaba de corpo presente. Levoume Delfina, a criada de meus pais, que asistía a todos os velorios, e explicoume en voz baixa, rodeados de mulleres enloitadas que se poñían a berrar cada vez que entraba algunha persoa nova no cuarto, cómo fora a traxedia. Ocorreu nun cantil que chaman A Loba, ó norte da Illa, nun día de néboa coma hoxe. O polbo, un monstro de varios metros de longo, enfurecido polo arpón que o mariñeiro lle afundira na cabeza, ergueu un dos seus tentáculos no aire e soltou un lategazo que estalou como unha traca antes de caer con rabia contra a popa da embarcación, que desapareceu para sempre baixo as augas en poucos segundos.

Вмостившись у кріслі біля знову зачиненого віконця та майже згаслого полум'я, я став дивитися крізь шибки на острів. На той час він уже перетворився на таку собі темну пляму, контури якої ледве вгадувалися, вигнувшись у формі панцира величезної черепахи, що мовби пливла в тумані. З інтервалом у кілька секунд сюди доходили світляні промені маяка, вже досить виснажені, супроводжувані звуком сирени, яка ревіла на мисі Удра, остерігаючи мореплавців та вказуючи їм шлях. У цю ніч у морі, біля рифу, певно, було кілька рибальських човнів: мені невиразно пригадалось, як ще в дитинстві я чув про те, що саме в такі ночі найліпше вирушати на лови восьминога. Це казав мій батько, якому ніколи не вдалося зловити жодного, хоча він показував мені, де вони ховаються, й запевняв, що мало не зловив десь трьох або чотирьох. Я ніколи їх, власне, в тих криївках не бачив, але погоджувався з батьком, що були вони величезними, й запитував у нього, а чи котрийсь, бува, не перекине нашого вутлого

дерев'яного човна. Він казав, що ні, що ніколи досі не бувало, аби якийсь восьминіг потопив човна, проте це була неправда.

З одним сусідом Буена сталася саме така пригода. Його звали капітан Чорний Вовк. Той здоровенний чолов'яга з банькатими, як у красноперого спара, очима любив похвалитися, любив добре випити і десь протягом п'ятьох років полював на китів. Я ходив до нього додому подивитись на його труп, коли він там лежав. Мене туди відвела Дельфіна, служниця моїх батьків, яка брала участь у всіх похоронах, і вона тоді пошепки розповіла мені, стоячи в гурті жінок у чорному, котрі здіймали лунке голосіння щоразу, коли до хати хтось заходив, як саме сталося лихо. Воно сталося біля стрімкого скелястого берега, що мав назву Ла Лоба, на північ від Острова в такий самий туманний день, який був сьогодні. Восьминіг, страховище розміром у кілька метрів, розлютившись, після того як моряк поцілів йому гарпуном у голову, вистромив із води одне зі своїх щупалець, яке спершу ляснуло мов мотузка з нанизаними на неї петардами, а тоді з усієї сили вдарило по кормі суденця, яке назавжди зникло під водою за кілька секунд.